

TERCIÁŘSKÉ LISTY

listopad 2017

Zpravodaj MBS SFŘ Plzeň

(Jen pro vnitřní potřebu MBS.)

V Římě právě probíhá mezinárodní kapitula SFŘ.

73 členů kapituly se schází od 5. 11. 2017 na zasedání 15. generální kapituly OFS. Zahájení kapituly předsedal vatikánský ministr zahraničí kardinál Pietro Parolin. Ve svém kázání kardinál Parolin vyzval světské františkány, aby se „více sjednotili s Kristem“, neboť to je „základ jakéhokoli apoštolského společenství“. Dále ke kapitule hovořil Fr. Michael Perry, generální ministr OFM. Mluvil o potřebě „vedení řádu na základě identity OFS a na osobním vztahu jednotlivců s Ježíšem. Naše jednání však musí být pružné a má vést k bratrství.“

Práce na přezkoumání stavu Řádu začala s prezentací různých zpráv ze světa. Tibor Kauser, generální ministr OFS, uznal, že počet světských františkánů klesá a varoval, že „nemůžeme popřít problém nedostatku zájmu o řád, který je možná zaviněn i nedostatečnou propagací. Vidíme však také mnoho povzbuzujících událostí v mnoha národních bratrstvích.“ Fr. Amado Trujillo, předseda Konference duchovních asistentů (CAS), zdůraznil „začlenění asistentů do práce předsednictví“ a poukázal na řadu problémů, které vyžadují pozornost, jako např. „nedostatek poznání třetího řádu a jeho poslání ve františkánské rodině prvních a druhých řádů“.

Letošní kapitula se koná v čase 25. výročí úmrtí Manuela Mattioliho, prvního generálního ministra OFS. Zprávy z dalších dnů kapituly můžete najít na <http://www.ciofs.org>. (flk)

Modlitební úmysly SFR na říjen 2017

Modleme se za sebe, abychom při všech strastech a prohrách, které život přinesl, neztratili nic z ideálů, které jsme měli v mládí, abychom děkovali za vše, co přinesl tento rok, a s důvěrou hleděli do roku 2018.

Požehnaný jsi, náš Bože, Králi světa, který nás obdarováváš dary Ducha a chceš, abychom je užívali dle Tvé vůle pro blaho svých bližních a celé církve.

Náš nový duchovní asistent

P. Jan Nepomuk se představuje

Milí bratři a sestry z plzeňského společenství Sekulárního františkánského řádu, po našem prvním setkání jsem byl požádán, abych se jako váš nový duchovní asistent představil i na stránkách Terciářských listů.

Jmenuji se Jan Nepomuk Svoboda, je mi 64 let, pocházím z Českomoravské vrchoviny z Vepřové, malé vesničky ve farnosti Havlíčkova Borová v královéhradecké diecézi. Vyrůstal jsem v tradičním křesťanském prostředí, které i zde bylo vystaveno tlaku a zastrašování ze strany víře nepřátelského politického režimu. Vzpomínám na svou babičku, žila v naší rodině, ohnutá záda a jiné neduhy jí nedovolovaly mnoho pohybu, zdržovala se stále doma, ale ducha modlitby nezhášela. Byla františkánskou terciářkou. Jistě se modlila i za své děti a vnoučata. Atmosféra svobody ve společnosti v roce 1968 byla příležitostí k oživení víry. Dostal jsem se na exercicie pro mládež vycházející ze základní školy a tehdy se začalo v mém nitru ozývat Pánovo volání k následování, ale zájmy o fyziku a technické věci mě zavedly na elektrotechnickou průmyslovku do Brna. Tady jsem se setkal s dalšími mladými křesťany od kostela sv. Tomáše.

Po krátké době politického uvolnění začínala ve společnosti „normalizace“ a já stál před rozhodováním, co budu dělat po maturitě. Volání ke kněžství sílilo, a tak jsem se rozhodl podat přihlášku na

Cyrilometodějskou bohosloveckou fakultu do Litoměřic. Rodiče jsem postavil před hotovou věc; nebránili mi, i když otcovy představy byly v té době asi jiné. Krátce po maturitě k nám přijel náš pan farář a přinesl vrácené doklady k přihlášce na bohosloveckou fakultu se sdělením, že jsem „neprošel sítím státní správy“. Tehdy neprověřené uchazeče ani nezvali k přijímacím pohovorům. Šel jsem hledat civilní zaměstnání a našel jsem ho jako technik v Československé televizi v Praze v oddělení televizních přenosů. Na podzim jsem nastoupil dvouletou základní vojenskou službu a mládí plné ideálů vstoupilo do školy života, kde se musí svádět i nelehké boje. Opakování přihlášky na bohosloví ke konci vojny opět nevyšlo. Zájem státní bezpečnosti o mou osobu vyvolal ve mně strach, a tak jsem začal uvažovat o založení rodiny a o poklidném civilním zaměstnání. S odstupem času vidím, že jsem se uchýlil k falešným nereálným snům a musím Pánu poděkovat, že mě z nich rychle vyvedl. Pokračoval jsem v předchozím zaměstnání v Praze, setkal jsem se zde se skrytým životem salesiánů a františkánů, zvali mě k sobě, rozhodl jsem se však znovu podat přihlášku na bohosloví prostřednictvím pražského arcibiskupa kardinála Tomáška. Bylo to v roce 1978. Tentokrát jsem byl pozván k přijímacím pohovorům, ale znovu nepřijat. Vyšlo to až po odvolání se. V klidu semináře, hned na začátku prvního ročníku, se však ve mně znovu ozvala touha po řeholním životě. Uvažoval jsem o opuštění semináře a odchodu k františkánům.

Při první volnu (o vánočních prázdninách) jsem vyhledal františkána otce Aleše Zlámala, abych mu sdělil své touhy. Ten si nechal čas na poradu s bratřími a hned po Vánocích mi oznámil, že mě bratři přijímají, ale že nemám ze semináře odcházet, pilně studovat, a jak to jen bude možné, vracet se k bratřím. Hned mě oblékl do hábitu a začal noviciát. Na tento způsob noviciátu jsem byl asi málo zralý, necítil jsem se být připravený k prvním slibům a odkládal je. Časné sliby jsem skládal několikrát, vždy na jeden rok. Když se blížilo jáhenské svěcení, cítil jsem povinnost informovat biskupa o svém zasvěcení. Kardinál Tomášek mi řekl, že souhlasí s mým zasvěcením jen jako se soukromou záležitostí. V prosinci 1982 jsem byl vysvěcen na jáhna pražské arcidiecéze a připravoval se na kněžství v příštím roce. Na Květnou neděli 27. 3. 1983 proběhla v tehdejší Československu akce Státní bezpečnosti proti františkánům a mnoho bratří se dostalo do vězení. Já jsem byl vyloučen

z bohoslovecké fakulty. Bylo to 16. května 1983, na svátek sv. Jana Nepomuckého, zrovna když nám začínalo poslední zkouškové období. Kardinál Tomášek se mě zastal a prohlásil, že mě vysvětlí i bez ukončení studia, a tak se i stalo. Nedostal jsem však státní souhlas k výkonu duchovenské činnosti. Pan kardinál usiloval o moje zapojení do pastorace. Státním orgánům měl k tomu předložit moje prohlášení, že nejsem členem řádu. To byl i důvod, proč jsem neobnovoval své časné sliby. Jako novokněz jsem tedy neslavil první mši sv. před rozjásanými zástupy, téměř půldruhého roku jsem mohl pracovat jen v dělnických profesích, ale i tak to byla cenná zkušenost, za kterou musím být Pánu vděčný. Na konci roku 1984 jsem dostal státní souhlas ke kaplanské službě v Obříství na Mělnicku, kde jsem byl do července 1987. Potom jsem dostal státní souhlas do Cítova, také na Mělnicku. Biskup mě chtěl poslat někam jinam, ale úřady nevyhověly. Mohl jsem být jen tam, kam ony daly souhlas. Jeden kněz, který se v té době často stěhoval, říkal, že je vždy tam, kam ho Pán Bůh prostřednictvím strany a vlády pošle. V Cítově jsem prožil 14 roků. Tam jsem zažil konec éry udělování státních souhlasů a začátek svobodného období, které nutně potřebuje svobodného člověka, a to je pro všechny, zvláště pro církve, velká výzva. Myslel jsem v té době na návrat do řádu, ale také jsem se nechával strhávat činnostmi, kterých opravdu bylo hodně. V roce 2001 jsem byl jmenován farářem do Roudnice nad Labem, odkud jsem nadále spravoval Cítov a další blízké (i vzdálené) farnosti. V roce 2005 jsem byl jmenován za faráře do Rakovníka.

Velkým pomocníkem v mém duchovním životě byl otec Bernard Říský, který také na Mělnicku působil a byl velmi vnímavý pro potřeby druhých a při tom uměl udržet pořádek, aby všechno mohlo zdravě fungovat.

Můj úmysl znovu vstoupit do řehole byl vyslyšen kardinálem Vlčkem, když se mu blížilo 75 roků a chtěl před složením úřadu vyřídit odložené záležitosti. Tak jsem byl od 1. 10. 2007 uvolněn pro život v řeholi. Postulát jsem prožil v Praze, noviciát (15. 8. 2008 – 15. 8. 2009) na Slovensku v Trnavě, po prvních slibech jsem 3 roky prožil v Uherském Hradišti a po slavných slibech 15. 9. 2012 jsem odešel do Liberce. Po dvouletém působení na Severu jsem se zase vrátil do Hradiště, abych

zde vykonával službu nemocničního kaplana, kterou jsem letos ukončil odchodem mezi bratry do Plzně.

V Plzni tvoříme s bratry Dominikem a Juniperem tříčlennou komunitu, jejímž velkým úkolem je pastorece Severního Předměstí. Pověření k duchovní asistenci vašeho bratrského společenství jsem rád přijal a těším se na život s vámi. Jste pokračovateli bohaté františkánské tradice v tomto městě.

Jako bohoslovec jsem byl po prvním ročníku poslán na třínedělní praxi na plzeňské arciděkanství. Náš bratr Michal zde sloužil jako kaplan a s duchovním životem města mě seznamoval. Před pár týdnů jsem se s ním setkal a viděl jsem, jak vás všechny nadále nosí ve svém srdci. Tvoříme všichni v Pánu jedno velké společenství a důležité je vytrvat.

František Luboš Kolafa, OFS:
Krátká úvaha dle knihy Karel Satoria – Povoláním člověk
o vnitřní modlitbě sv. Františka
spojená s cestou vnitřní modlitby dnes (2. část)

Bůh nám dává Svatého Ducha, abychom opustili mrtvé skutky. Mrtvé skutky nás pronásledují celý život a nastražují svůj lep, abychom se do něj chytili. Mrtvý skutek může být na první pohled velmi ctihodný, ale zákeřně může blokovat náš život. Chudoba může být ctihodná, všechno rozdat může být ctihodné, ale mohou to být za určitých okolností jen mrtvé skutky. Mrtvé skutky nás připoutávají k zemi.

Pozornost vůči skutkům má dvojí charakter. Pozornosti rostu, když jsem pozorný k tomu, co dělám, ale nesmí to být to nejdůležitější. Ale nesmím ke skutku přilepit veškerou svou pozornost. Musím vědět, proč je konám, abych se sjednotil s láskou bohu. Svoboda je toto: postav mne k čemukoliv a budu to dělat s láskou kvůli Bohu. Ale když o to přijdu, nebude mne to trápit, protože mi zůstává svoboda Božích dětí. Jedno končí a druhé nastává. Sv. František si zachoval radost, žil kvalitně i v nouzi a nemocech, v hojnosti i zlobě svých bratří, protože si zachoval svoji identitu, protože se orientoval na Boha a jeho přítomnost. Ostatní bylo, skončilo, ale Boží láska zůstává

Mrtvý skutek je takový skutek, který je sám sobě smyslem. Ztráta mrtvých skutků vede pak ke ztrátě smyslu. Jde o to být

svobodný. Svobodně investovat dobro do světa. Budme dobří všude, i tam, kde za to nic není.

Sebevznešenější práce nesmí vzít moji svobodu, čest a hodnoty. Okrádání o svobodu je i dnes rafinované. Jen se pozorně zamysli při večerním kompletáři. Nenechávejme si vzít možnost být svobodný k Bohu. Těžiště života mějme jinde než ve světě. Víra nám dává sílu obstát. Být svobodný je být šťastný svojí existencí. I v neštěstí se můžeme stát mistry života, budeme-li naslouchat duchu. (Srovnej s prorokem Habakukem: „Počkám v klidu den neštěstí. Přesto budu jásat v Bohu.“) Budeme šťastní s Bohem.

Jak se dívat na množství slov v modlitbě, na dlouhé litanie apod.? Jak se dívat na naši povinnost Modlitby církve? Slova mají význam. Modliteb je mnoho druhů a všechny jsou potřebné. Pro množství slov však nebudeme vyslyšeni. (Množství slov jako nástroj, nikoliv však množství slov z našeho srdce.) Jsou chvíle, kdy jsem při modlitbě hluchý, emoce štěstí nebo bolesti zastíní přítomnost Boha, myšlenky mi utíkají či se při modlitbě církve více soustředím na jednotu hlasů než na přítomnost Boží. Už samo uvědomění si takové situace je růstem. Nesnaž se proti ruchům bojovat. Přijmi je a pak je pošli do nebe. Ruchy jenom procházejí a nemusí rušit přítomnost Boží. Vše se mění u nás postupně, učíme se vnímat postupně, vše vyžaduje čas, vytrvalost.

Vnitřní modlitbě se naučíme jen tím, že se budeme modlit. To je celý návod.

Závěr:

Ke štěstí stačí Bůh jako takový. Bůh hledá v nás partnera, ne loutku. Nemanipuluje s námi. Klade před nás náměty, ale rozpoznat, co je pro nás, zůstává jenom na nás. Boží vůli je: Miluj a dělej, co chceš. Tím, co si vyberu, všechna moje rozhodnutí, to vše má realizovat mé povolání být Božím obrazem. Každý je originálním obrazem. V každém člověku lze spatřit Boha. Sv. František málo slovy, ale celým svým životem ukázal, že každý člověk (i syn obchodníka) může nalézt v sobě přítomnost Boží.

Boží děti nejsou však dětinské, nejsme lenivými čekateli, až co nám Bůh přidělí. Máme totiž dar, který slíbil Ježíš. Máme dar Ducha. Ten nás vede k dospělosti, a to i po oklikách, které si sami zvolíme, a to i při tom,

když bloudíme. Bůh je s námi neustále a neustále nám nabízí sebe. Nic menšího. Opravdu celého sebe a všechno, co má, je i naše.

Těm, kdo Boha milují, všechno pomáhá k dobru. Zvykněme si na Boží přítomnost v nás, naslouchejme jeho hlasu, protože svou milostí nás zbaví našich mrtvých skutků. Vychová nás ve své lásce k životu věčnému. Jsme adoptivní děti našeho Otce. Jsme bratry Ježíše Krista. Bůh je naším Otcem, žije pro nás. Pro mne. Jsme adoptované Boží děti.

Více rozjímejme o tom, že jimi jsme.

Nebojme se tak velkého daru, který je nad naše chápání. Bůh v nás. (Sv. Pavel: „Kristus v nás ...“) Jsme velcí tím, že dovolujeme Bohu, aby nás obdarovával. To nám dává větší chuť žít, a to nám dává i sílu žít v komunitě církve, s církví a pro ni. (flk)

Ze života společenství

V meditační zahradě před mší za zemřelé v Městské charitě 2. 11. – Upravený terciářský hrob na Ústředním hřbitově – Na návštěvě u sestry Anežky Alenky Vadlejchové

Náš kalendář

23. 11. Sdílíme se (se sv. Klárou) – společná návštěva výstavy „V oplatce jsi všecek tajně – Podoby eucharistického Krista ve vizuální kultuře“ ve výstavní síni „13“ Zpč. galerie, Pražská ulice 13, Plzeň; sraz v 16.50 před galerií

30. 11. Sdílíme se (se sv. Klárou) – Adventní beseda na téma: Ekologie jako styl života dnešního člověka; spojeno s ochutnávkou bio čajů a bio dobrůtek z „dílny“ Lidky Kučerové; od 17.00 hod. ve farním sále u NPM.

Pozor – změna! Setkání se Mší svatou již v první prosincový čtvrtek:

7. 12. Setkáváme se (se sv. Františkem) - 15.30: příprava agapé ve farním sále; 16.00: adorace v kostele NPM, 16.30: mše svatá v kostele NPM, 17.00: setkání společenství ve farním sále (nešpory, organizační záležitosti, formace, agapé ...)

14. 12. – 16.30 hod.: domácí formační setkání (pro františkánské adepty organizuje Jana Pachnerová)

Další společná setkání v prosinci nebudou. Sejdeme se až v novém roce 2018: 4. 1. Modlíme se (se sv. Antonínem) - 17.00: společná modlitba v kapli; pak ve farním sále debata nad četbou - téma: Svoboda a originalita: revoluce každodenního života (J. A. Merino – Františkánská cesta pro dnešního člověka); připravuje František Luboš Kolafa

Pozn.: někdy může dojít k dílčím změnám. Kdo z vás se neúčastní aktivit MBS pravidelně každý čtvrtek, raději si prosím ověřte na telefonu 607 607 511, že je vše podle plánu. Děkujeme.

SLAVÍME v listopadu a prosinci 2017

Profese:

František Václav Pták (3. 11. 1952) **65 let**

Narozeniny:

Zdislava Anežka Anna Karpíšková (4. 11. 1950); Anežka Jana Pachnerová (23. 11. 1959); Glorie Stanislava Chadimová (26. 11. 1961); Blažena Klečatská (28. 11. 1934); Františka Římská Pavla Ženíšková (4. 12. 1945); Marie Františka Ludmila Kučerová (4. 12. 1955)

Přejeme hojnost Božího požehnání!

Redakční rada: František Karel Ženíšek, František Luboš Kolafa, Ludvík Milan Kučera, Anežka Jana Pachnerová, Antonín Jaroslav Šedivý.

<http://www.mbsfrplzen.estranky.cz/>, <https://www.facebook.com/mbsplzen>

